

леми групи, кои роднини, кои сватове, кои баджанаци, кои приятели, и сговорят. Жените, ако имат момче за женете, се оглеждат за хубава момка. Интересуват се от къде е, на кого е дъщеря и „дали е работна. Казват, че за здраве се ходи там, да се спи на това място близо до манастира. На следващият ден някои си тръгват, някои остават три нощи да преспят (Футаджиите 2003: 16-17).

Всяка година на 14 август пловдивските цигани-християни (булгуджийи – б.а.) отиват на Бачковския манастир да честват „Света Богородица”. На 28 август пловдивските цигани-мюсюлмани отиват в същия манастир, да отдадат почит на „Мирем Ана” („Свята майка”). И двете конфесионални общности ходят на един и същи манастир, честват един същи църковно-религиозен персонаж и на 14, и на 28 присъстват и християни, и мюсюлмани (Мизов 2006-II: 104). Аналогичен пример има и срейерлиите от Кюстендил, които и на двете дати посещават Рилския манастир.

Сезонно чергарстващите “градецки” цигани на Голяма Богородица се завръщат за два-три дни в родния Градец. Традицията е да празнуват дома, а не където работят. „На самият празник, 28 август, ходим на църква, каним поп да поръси всяка къща. От ранния следобед до късно през нощта ядем, пием, играем. Цялата махала пее и играе” (ж., р. 1950 г.).